

[uden fælles titel]

Den ældre Søster med sin Broder staaer
Forud paa Skibet og seer Solen stige,
Dens Glands igjennem Hav og Himmel gaaer,
Dens Straaler fylde det Umaalelige.
En Flok af vilde Svaner drager bort,
I Luften klinger Sangens Mol-Accord.
Hen over Blomsterbed, Græsplet og Gange
Gjøres der Jagt, trods den fredende Hæk,
Der en Sommerfugl, Drengen vil fange,
Nu har den sat sig, – nei nu fløi den væk!
Roserne dukke med Hovedet i Hækken:
»Sommerfugl, frels dig! flyv hen over Bækken!«
Jeg rider i Solskin, i Regn og i Blæst,
Udmærket løber min Gyngehest.
Hu! Skoven er sort! hu! Natten er kold! –
Jeg skal slaae ihjel hver Røver og Trold!
Min Sabel er skarp og min Hest den kan gaae, –
Hjem komme vi begge med Guldscoe paa!
En Engel tæt ved os begge stod,
Den syntes hendes Veninde,
I Kinden var samme Rosen-Blod,
I Øiet hvert Hjertets Minde;
Og mens den stirred mod Jorden ned,
Den skjulte os med sin Vinge.
Naar Engle forstaae vor Kjærlighed,
Vil Himmerigs Klokker klinge.
Ja naar var dog det? Og hvor var dog det? –
Jeg tænker og tænker og husker ei ret!
Et Slot med Grave og Taarne jeg saae,
Der Riddersmænd dandsed' med Støvler paa,
Det runged' i Salen, høit Fløiterne klang,
Og Qvinder jeg saae, og jeg hørte, de sang;
Hvor var det? Naar var det? Jeg ikke veed:
Der fødtes min unge Kjærlighed!
Piger og Knøse lege »tag fat,«
Skjult har Amor i Hækken sig sat,
Amor er med, naar Hjertet er ungt,
Kjærligheds Guld er saa rigt og saa tungt.